

Hvad ovenfor er sagt med Hensyn til Kjøb-
 stæderne, gjælder for en Deel ogsaa med Hen-
 syn til de Bygninger paa Landet, som efter de
 hidtil gjældende Regler svare Bygningsafgift.
 Ogsaa her kan man spørge, hvorfor man for
 disses Vedkommende beskatter Boligen, medens
 Aulsbrugerens Bolig fritages? Derimod be-
 skatter man ikke paa Landet, saaledes som i
 Kjøbstaden, enhver Bygning uden Hensyn til
 dens Brug, men kun de, hvori der drives Han-
 del, Haandværks- eller Fabrikdrift. Her kan
 man altsaa ikke vælge den Afgjørelse at staae
 et vist Beløb fast og fordele det paa samtlige
 Bygninger, hvorimod man maa stræbe hen til
 at indføre saadanne Forandringer og Forbe-
 dringer, som kunne gjøre Tilstanden taale-
 lig og holdbar*). Hertil hører først og
 fremmest, at der gives eensartede simple og
 bestemte Regler, hvorefter Skatten da bestem-
 mes og opkræves. Den dobbelt stigende Scala
 (Assurancefum og Kvadratindehold), som nu
 bestemmer Afgiftens Størrelse, er, som foran
 bemærket, ubillig, idet Skattens Størrelse i
 mange Tilfælde ikke kommer til at staae i For-
 hold til Statteevnen. Mindretallet foreslæer
 derfor, at Afgiften svares med et vist Beløb
 pr. □ Men uden Hensyn til Assurancefum-
 mens Størrelse. Efter det forelagte Lovfor-
 slags Tanke, og efter hvad der af Mindretallet
 er foreslæet for Kjøbstæderne, burde dette Be-
 løbs Størrelse kun være det Halve af, hvad
 det nu er, men da dette retter sig efter Assu-
 rancefummens Størrelse, maatte der søges et
 Middeltal, som da billigtvis vistnok ikke kunde
 sættes høiere end 1 f. pr. □ Men. Da imid-
 lertid Kjøbstæderne foruden Bygningsafgift maae
 udrede $\frac{3}{4}$ Deel af Bygningsafgiften efter Næring,

Formue og Velighed, hvilken Skat paa Landet
 alene udredes af Hartkornet, vil det neppe være
 ubilligt at fastsætte Bygningsafgiften paa Lan-
 det for de Bygningers Vedkommende — Kroer
 derunder indbefattede — hvori drives Handel,
 Haandværks- og Fabrikdrift efter almindeligt
 Næringsbeviis, til $1\frac{1}{2}$ f. pr. □ Men, uden
 Hensyn til Assurancefummens Størrelse.

Fra 1ste Januar 1862 er Mølleneringen
 givet aldeles fri imod, at Møllekyldehartkornet,
 den i visse Tilfælde istedetfor Møllekyldehen be-
 stemte Afgift og den saakaldte Grubeværks
 eller Grynbærns Afgift, er bortfalden, hvor-
 imod Bygningsafgiften er vedbleven at bestaae
 i sin fulde Udstrækning. Spørgsmaalet bliver
 imidlertid, om denne Rettelse i Afgiften til
 Statskassen er et nogenlunde billigt Vederlag
 for den Forringelse i Møllernes Værdi, Loven
 af 14de April 1852 har forarsaget? Dette
 antager Mindretallet ikke. At en betydelig
 Forringelse af de paagjældende Eiendommens
 Værdi vilde blive Lovens Følge, var man sig
 fuldt bevidst, før den traadte fuldstændig i
 Kraft, hvad blandt Andet fremgaaer af en
 Skrivelse fra Justitsministeriet af 30te April
 1855 til Veile Amt, hvori Ministeriet i An-
 ledning af en Forespørgsel erklærer: „at Møl-
 ler, som efter den i Lov af 14de April 1852
 indeholdte Bestemmelse om, at Mølleneringen
 fra 1ste Januar 1862 skal være fri, ville
 være udsatte for betydelig Forrin-
 gelse i deres Værdi ved andre Møllers
 Opsørelse i Nærheden, i Særdeleshed maae
 ansees som usikre Panter for Umyndiges
 Midler —“. Det sees heraf, at, hvad Næ-
 rings- og Høkerloven har været for Kjøbstæ-
 derne, har Loven om Mølleneringen i en endnu
 høiere Grad været for Møllerne. At Mini-
 steriets Forudspølse af, at Møllernes Værdi
 ved nye Møllers Opsørelse vilde forringes
 saaledes, at de herefter maatte betragtes som
 usikre Panter, har været fuldkommen rigtig,
 er senere stadfæstet af Rendsgjæringer. I to
 Herreder i Sorø Amt er, siden Loven om
 Mølleneringens Frigivelse udkom, opført ikke
 mindre end 11 nye Møller, hvoraf det utvivl-
 somt fremgaaer, hvilket Næringstab, og som
 Følge deraf Værdiforringelse, de ældre Møller
 maae have lidt. Ikke desto mindre har man

*) Ved Finanslovens 1ste Behandling i Rigs-
 dagens 14de Samling yttrede den daværende
 Indenrigsminister om Bygningsafgiften: At
 der „er saa Grene af vor Lovgivning, der i
 saa høj Grad trænge til Reform, som denne“
 — at den ofte fører til „Resultater, der lige-
 frem ere absurde“, og at den ved Næringslovens
 Indførelse har tilvejebragt „en Tilstand, som
 ligefrem er utaalelig og uholdbar“. (See
 Folkethingstidenden, 14de Samling Sp.
 209—10.) Denne utaalelige og uholdbare
 Tilstand bestaaer desuagtet endnu den Dag idag.